

Arrest

nr. 43 964 van 27 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Gent, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 8 maart 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 oktober 2009 vraagt verzoekster van Marokkaanse nationaliteit een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan als bloedverwant in neerdalende lijn, in functie van haar moeder X, een Belgische onderdaan.

Verzoekster wordt verzocht om ten laatste op 8 januari 2010 de volgende documenten over te leggen: bewijzen ten laste van de moeder van voor de aanvraag.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster de volgende documenten voorlegt: een op 17 december 2009 gelegaliseerde verklaring van Mr. X advocaat aan de balie te Fès, een arbeidsovereenkomst van haar moeder d.d. 14 december 2009, één loonfiche van haar moeder voor de

maand december 2009, een verklaring van ziektekostenverzekering, een attest van onvermogen gelegaliseerd in november 2009 van de heer H.F., president van het arrondissement Sais en attesten van "geen steunverlening" van het OCMW in hoofde van verzoekster en van haar moeder.

Op 8 maart 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt.

"In uitvoering van artikel 51 § 2 / 51 § 3, derde lid / 52, §3 / 52, §4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving / verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 8.10.2009 (datum) door E.A.S. (naam en voornamen) geboren te (...), op (in) (...) van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd: Betrokkene heeft de gevraagde bewijzen ten laste niet aangebracht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert verzoekster het volgende aan.

"Tweede MIDDEL: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn. of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing [1 MAST A., e.a., "Overzicht van het Belgische administratief recht", Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694.]

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt de door verzoeksters ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie geweigerd omdat verzoekster heeft nagelaten binnen de gestelde termijn aan te tonen dat zij ten laste is van haar Belgische moeder.

Dat verzoekster evenwel ter staving van haar aanvraag ondermeer volgende bewijzen heeft neergelegd :

Attestation du Mr. M. A., avocat au bureau de Fès (gelegaliseerd).

Attestation du Président de l'arrondissement Sais (gelegaliseerd).

Universiteitsdiploma verzoekster (vertaling)

Loonbrief verzoeksters moeder.

Verklaring Bond Moyson

Verklaringen OCMW Gent mbt niet-steunverlening aan verzoekster en haar moeder

Dat evenwel verweerder nalaat duidelijk te motiveren waarom de door verzoeker neergelegde bewijsstukken niet konden weerhouden worden als bewijs dat verzoeker ten laste is van zijn Belgische moeder, mevrouw Mme. B. N.

Dat immers in het door verzoeker neergelegde "Attestation du Mr. M. A., avocat au bureau de Fès" uitdrukkelijk het volgende wordt geattesteerd : «Je soussigné Mre. : M. A., avocat au barreau de Fès certifie avoir reçu en espèce de Mme. B. N., ma cliënte, la totalité de la somme donnée a sa fille E. A. S. pendant son absence en Belgique (9000 Dhs). En effet E. A. S. venait récupérer a mon bureau au début de chaque mois la somme de 1000 Dhs que sa mère m 'a chargé de la lui donner, en contre partie, elle me signait un reçu justificatif, qui a fait l'objet de régularisation

par Mme. B. N. comme ça était convenu avec sa mère. Cette opération a duré d'octobre 2008 jusqu'au mois de juin 2009 ».

Dat uit voormelde verklaring duidelijk blijkt dat verzoekster in Marokko ten laste was van haar Belgische moeder.

Dat deze vaststelling eveneens bevestigd wordt door de door verzoekster neergelegde verklaring van de "Président de l'arrondissement Sais".

In deze verklaring wordt uitdrukkelijk het volgende gesteld : "En effet E. A. S. ne possède aucun bien et exerce aucune activité qui puissent lui rapporter des revenus sur le territoire de cette arrondissement où elle habite. "

Dat verweerder derhalve nalaat duidelijk te motiveren waarom de door verzoekster neergelegde bewijsstukken niet konden weerhouden worden als bewijs dat verzoekster in Marokko wel degelijk afhankelijk was van de materiële bijstand van haar in België wonende Belgische moeder.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geen ander doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verwerende partij duidt erop dat de naleving van de formele motiveringsplicht geen verband houdt met de juridische of feitelijke correctheid van de tot uiting gebrachte motieven. Verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed daar zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld. Bovendien blijkt bij lezing van de bestreden beslissing genoegzaam de inhoud ervan zodat de bestreden beslissing aan verzoekster voldoende inzicht verschaft om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken en daarmee het doel is bereikt dat met de formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Verwerende partij laat gelden dat de uiteenzetting van verzoekster geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing. In antwoord op verzoeksters concrete kritiek laat verwerende partij gelden dat op 8 oktober 2009 duidelijk aan verzoekster werd medegedeeld welke stukken zij diende voor te leggen, hetgeen zij heeft nagelaten. Verwerende partij meent dat verzoekster niet ernstig kan voorhouden dat de stukken die zij heeft voorgelegd wel zouden volstaan tot staving van de tenlasteneming door haar moeder voorafgaand aan de aanvraag. Verwerende partij stelt dat uit de door verzoekster voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat deze niet aan het gevraagde voldoen. Verwerende partij wijst erop dat verzoekster duidelijk zelf onzorgvuldig heeft gehandeld en dat de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid heeft geoordeeld dat verzoeksters aanvraag tot verblijf diende te worden geweigerd. Verwerende partij voegt eraan toe dat de gemachtigde van de burgemeester daarbij heeft gehandeld na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en dit conform de toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Verwerende partij stelt bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State nog dat de gemachtigde van de burgemeester niet gehouden is de motieven van zijn motieven te vermelden.

2.3. In de repliekmemorie repliceert verzoekster het volgende.

"Verweerder laat in zijn memorie van antwoord opnieuw nalaat duidelijk te motiveren waarom de door verzoekster neergelegde bewijsstukken niet konden weerhouden worden als bewijs dat verzoekster in Marokko wel degelijk afhankelijk was van de materiële bijstand van haar in België wonende Belgische moeder."

Voor het overige volhardt verzoekster in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten

grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald dat verzoekster de gevraagde bewijzen ten laste niet heeft aangebracht. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing aanvecht zodat verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze werd gemotiveerd waar wordt gesteld dat verzoekster heeft nagelaten aan te tonen dat zij ten laste is van haar moeder. Verzoekster wijst hierbij op de stukken die zij heeft neergelegd ter staving van haar aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, waaronder een gelegaliseerde verklaring van Mr. M.A., advocaat aan de balie van Fès, van 17 december 2009 en naar een gelegaliseerde verklaring van de heer H.F., president van het arrondissement Sais, van 16 november 2009, waarbij verzoekster aanvoert dat verwerende partij nalaat duidelijk te motiveren waarom voornoemde, door verzoekster neergelegde bewijsstukken niet werden aanvaard als bewijs dat verzoekster in Marokko wel degelijk afhankelijk was van de materiële bijstand van haar moeder en dat verzoekster bijgevolg in Marokko wel degelijk ten laste was van haar moeder.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als descendent, overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2 Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn (...), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Uit de samenlezing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet volgt dat deze bepaling ook van toepassing is op bloedverwanten in neergaande lijn van een Belg. Uit deze samenlezing volgt dus dat verzoekster, geboren in 1979 en bloedverwant in neergaande lijn van een Belg, ten laste moet zijn van deze Belg, *in casu* haar moeder.

Naar aanleiding van de aanvraag van verzoekster op 8 oktober 2009 werd aan verzoekster uitdrukkelijk meegedeeld dat zij ten laatste op 8 januari 2010 de volgende documenten diende voor te leggen: *“Bewijzen ten laste van de moeder van voor de aanvraag”*.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat verzoekster de gevraagde bewijzen ten laste niet heeft aangebracht.

De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster mogelijks een stuk heeft bijgebracht betreffende het ten laste zijn, namelijk een gelegaliseerde verklaring van Mr. M.A., advocaat aan de balie te Fès, waarbij

deze laatste verklaart een som geld onder zijn hoede te hebben gekregen van verzoeksters moeder, geheel bestemd voor verzoekster en dit voor de periode dat verzoeksters moeder afwezig is in België en verzoekster in Marokko vertoeft, dat verzoekster bij het begin van elke maand een deel van de som kwam recupereren en dat deze transactie heeft plaatsgevonden van oktober 2008 tot juni 2009.

Daargelaten de waarde van dit stuk, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing voornoemde verklaring betreffende het ten laste zijn in ogenschouw of in overweging heeft genomen, of heeft onderzocht. Alleszins blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet waarom dit stuk niet in aanmerking wordt genomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien het tweede middel in de aangegeven mate tot de vernietiging van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen gericht tegen de bestreden beslissing te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 8 maart 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET